Alexandre Dumas

VÂNĂTORII DE URȘI

A fost odată un țăran sărac care locuia în satul Fouly, se numea Guillaume Mona. Ursul venea în fiecare noapte să fure pere, deoarece acestui animal îi plac foarte mult. El avea preferință pentru un anumit copac încărcat cu pere din soiul „fruct de unt”1. Cine ar fi bănuit că un animal are preferințe ca şi un om, că el va alege dintr-o livadă, doar pere din soiul „fruct de unt”?

Dar, din păcate, țăranului din Fouly îi plăceau de asemenea perele „fruct de unt”. El a crezut la început că acestea au fost furate de copiii care au venit în livada sa, şi, în consecință a luat puşca, a încărcat-o cu sare grunjoasă şi s-a aşezat de veghe.

La ora unsprezece, un vuiet s-a rostogolit dinspre munți.

— O’pa, spune el, există un urs în zonă!

Zece minute mai târziu, un al doilea vuiet a fost auzit, dar atât de puternic, atât de aproape, încât Guillaume a crezut că nu ar avea timp pentru a-şi salva viața lui şi s-a aruncat cu fața în jos la pământ, având speranța că ursul a venit pentru perele sale şi nu pentru el însuşi.

Într-adevăr, animalul a apărut aproape imediat dintr-un colț al livezii, s-a dus direct la părul în cauză, a trecut cam la zece metri de Guillaume, s-a urcat cu agilitate în copac, ramurile au scârțâit sub greutatea corpului său, şi a început să mănânce cu poftă, era evident că nu venise în vizită pentru prima dată. Când a fost multumit, ursul a coborât încet, ca şi cum regreta că trebuie să

Alexandre Dumas

VÂNĂTORII DE URŞI

A fost odată un ţăran sărac care locuia în satul Fouly, se numea Guillaume Mona. Ursul venea în fiecare noapte să fure pere, deoarece acestui animal îi plac foarte mult. El avea preferinţă pentru un anumit copac încărcat cu pere din soiul „fruct de unt”1. Cine ar fi bănuit că un animal are preferinţe ca şi un om, că el va alege dintr-o livadă, doar pere din soiul „fruct de unt”?

Dar, din păcate, ţăranului din Fouly îi plăceau de asemenea perele „fruct de unt”. El a crezut la început că acestea au fost furate de copiii care au venit în livada sa, şi, în consecinţă a luat puşca, a încărcat-o cu sare grunjoasă şi s-a aşezat de veghe.

La ora unsprezece, un vuiet s-a rostogolit dinspre munţi.

— O’pa, spune el, există un urs în zonă!

Zece minute mai târziu, un al doilea vuiet a fost auzit, dar atât de puternic, atât de aproape, încât Guillaume a crezut că nu ar avea timp pentru a-şi salva viaţa lui şi s-a aruncat cu faţa în jos la pământ, având speranţa că ursul a venit pentru perele sale şi nu pentru el însuşi.

Într-adevăr, animalul a apărut aproape imediat dintr-un colţ al livezii, s-a dus direct la părul în cauză, a trecut cam la zece metri de Guillaume, s-a urcat cu agilitate în copac, ramurile au scârţâit sub greutatea corpului său, şi a început să mănânce cu poftă, era evident că nu venise în vizită

pentru prima dată. Când a fost mulţumit, ursul a coborât încet, ca şi cum regreta că trebuie să plece, a trecut aproape de vânătorul nostru, căruia puşca încărcată cu sare nu îi putea fi în această situaţie de mare folos, şi a plecat liniştit departe în munţi.

Toate acestea au durat aproximativ o oră, timp care i s-a părut o veşnicie omului culcat la pământ. Cu toate acestea, omul s-a stăpânit. şi, văzând cum ursul pleacă el şopti:

— Ei bine, du-te departe, dar aceasta situaţie nu se va mai repeta, vei vedea.

A doua zi, un vecin care a venit să-l viziteze, l-a găsit ocupat cu tăierea unor bucăţi de fier într-o formă zimţată.

— Ce faci acolo? l-a întrebat el.

— Mă distrez, i-a răspuns Guillaume.

1 La începutul secolului 18, preotul Nicolas Hardenpont, din Belgia, a cultivat un sortiment superior, cu pulpa foarte moale, ce i-a adus perei denumirea „fruct de unt”. (N. T.) 4

Vecinul a luat bucăţile de fier, le întoarse şi le cercetă în mână, şi după un moment de reflecţie, ca un om care ştie ce spune, zise:

— Păi, Guillaume, spune el, dacă vrei să fii cinstit, trebuie să admitem că aceste bucăţi de fier sunt pentru străpuns pielea unui animal mai mare decât a unei căprioare.

— Poate, a spus Guillaume.

— Ştii ce, nu fi copil, a spus François (aşa se numea vecinul), bine, dacă vrei să ştii, aşa între noi, pentru un urs, doi bărbaţi sunt mai buni decât unul.

— Depinde, a spus Guillaume.

Şi el a continuat să lucreze la a treia bucată de fier.

— Ascultă, a continuat François, îţi voi lăsa pielea toată, şi vom împărtăşi trofeul şi carnea.

— Eu prefer totul, a spus Guillaume.

— Dar nu mă poţi împiedica să caut urme de urs în munţi, şi dacă-l găsesc, să stau la pândă în calea sa.

— Eşti liber.

Şi Guillaume, după ce a terminat cu bucăţile de fier, a fluierat şi a început să-şi încarce puşca sa cu o cantitate dublă de pulbere ca de obicei.

— Nu ţi se pare că e cam multă muniţie în puşca ta? a spus François.

— Un pic! trei bucăţi de fier sunt mai sigure decât un glonţ de plumb.

— Se strică pielea.

— Şi ucide mai rapid.

— Şi când pleci la vânătoare?

— Îţi voi spune mâine.

— Pentru ultima oară, nu vrei?

— Nu.

— Eu te avertizez că îi voi ţine calea.

— Distracţie bună!

— Între noi, nu-i aşa?

— Fiecare pentru sine.

— Adio, Guillaume!

— Mult noroc, vecine!

Şi după ce vecinul s-a dus, Guillaume a pus peste cantitatea dublă de praf din puşca lui cele trei bucăţi de fier şi a pus puşca într-un colţ al magaziei. Seara a stat acasă, fiind văzut pe banca din faţa porţii, unde Guillaume s-a aşezat liniştit fumându-şi pipa. Vecinul a venit din nou la el.

— Acum, a spus el, nu am resentimente. Am găsit urme ale fiarei noastre, aşa că nu mai am nevoie de tine. Cu toate acestea, am venit să-ţi propun, încă o dată, s-o facem amândoi?

— Fiecare pentru sine! îi spuse Guillaume.

După ce vecinul nu a obţinut nimic de la Guillaume, a plecat spre casa lui.

La zece şi jumătate, soţia lui l-a văzut că ia puşca, a pus-o într-o geantă de pânză gri pe care a luat-o sub braţ şi a ieşit din curte. Ea n-a îndrăznit să-l întrebe unde pleacă, pentru că Guillaume nu era unul care să dea socoteală unei femei.

Între timp, François, a găsit urmele ursului pe care le-a urmat până au dispărut în livada lui Guillaume, şi, neavând dreptul de a pătrunde pe terenurile aproapelui său, el s-a plasat între pădurea de pini, care era la jumătatea drumului spre munte şi grădina lui Guillaume.

Noaptea era suficient de clară, el se aşează astfel încât luna să fie în spatele lui.

Pe de altă parte, Guillaume s-a aşezat la piciorul unei stânci cenuşii, care era plasată pe drumul dinspre munte blocându-l pe jumătate, şi era la douăzeci de metri de livada de peri. El s-a oprit, s-a uitat în jur dacă este cineva prin preajmă, a deschis geanta lui, a scos ce era în interior, apoi s-a rezemat de piatră, astfel încât în curând datorită culorii genţii sale, a imobilităţii sale, acesta aproape se contopi cu stânca, dacă nu ai fi ştiut că el era acolo, nu l-ai fi putut distinge. A trecut un sfert de oră, timp în care aşteaptă ursul. În cele din urmă, un vuiet a anunţat sosirea lui.

Cinci minute mai târziu, François l-a văzut.

Dar, fie din viclenie, fie pentru a-i deruta pe vânători, el nu a urmat traseul său obişnuit, el a descris un arc de cerc, şi, în loc de a ajunge în stânga lui Guillaume, aşa cum a făcut cu o zi înainte, de data aceasta a trecut prin dreapta lui, dincolo de bătaia armei lui François, dar sub ameninţarea armei lui Guillaume.

Guillaume nu se mişcă. Cineva neavizat ar fi crezut că el nu a văzut bine fiara sălbatică, care venise pentru a cerceta, şi părea să sfideze faptul ca a trecut atât de aproape de el. Ursul, care se afla în bătaia vântului a părut, la rândul său, a ignora prezenţa unui inamic, şi a continuat vioi drumul său spre copac. Dar când, stând pe picioarele din spate, el a îmbrăţişat trunchiul cu labele din faţă, cu pieptul său, a expus spatele lui masiv care nu mai era protejat, o lumină a strălucit brusc dinspre stâncă, şi 6 toată valea a răsunat de zgomotul armei care avea o încărcătură dublă de pulbere şi de urletele animalul rănit.

Nu a fost, probabil, nici o persoană din sat care să nu fi auzit împuşcătura lui Guillaume şi urletele ursului.

Ursul a fugit, trecând, fără să vadă, la zece paşi de Guillaume, care s-a aşezat în aceeaşi poziţie care-l contopeau cu stânca.

Vecinul a privit scena, sprijinindu-se în genunchi şi mâna stângă, iar cu mâna dreaptă strângând puşca, palid şi ţinându-şi respiraţia. Cu toate acestea, era un vânător cu cap! Ei bine, el a admis că i-ar fi plăcut să fie în pat la acea oră.

A fost mult mai rău când a văzut că ursul rănit, după ce a făcut un mic ocol, simţind cum i se scurge viaţa, se îndreptă chiar spre el. Şi-a făcut un semn al crucii (deoarece era pios ca orice vânător elveţian), zicând: lăudat fie sufletul Domnului şi a ridicat puşca cu care era înarmat. Ursul care era doar la cincizeci de metri de el, răcnind de durere, se opri o clipă pentru a se orienta, apoi îşi reluă cursa.

Era tot mai aproape. Când a fost la numai treizeci de metri şi peste două secunde s-ar fi aflat faţă în faţă cu vecinul înarmat cu puşca lui, atunci el s-a oprit brusc, a mirosit adierea vântului care bătea dinspre sat, a dat un urlet teribil, s-a întors brusc şi a intrat în livadă.

— Fereşte-te, Guillaume, ai grijă! a strigat François, grăbindu-se să urmărească ursul, uitând felul în care-l tratase prietenul său, fiind îngrijorat că dacă Guillaume nu ar fi avut timp să-şi reîncarce arma, el era pierdut, ursul l-ar fi sfâşiat.

El nu a mers zece paşi când a auzit un strigăt. Era un strigăt uman, un strigăt de teroare, de agonie şi toate o dată, un strigăt pe care cel care l-a scos şi-a stors toate forţele din piept, toate rugăciunile către Dumnezeu, tot ce poate da un bărbat.

— Pentru mine. Apoi nimic, nimic, chiar nici un plânset, nici un strigăt din partea lui Guillaume.

François nu a alergat, el şi-a urmat cu multă atenţie drumul. Treptat, el a început să distingă mai clar fiara

monstruoasă, care se afla într-un con de umbră, călcând în picioare corpul lui Guillaume şi sfârtecându-l în bucăţi.

François era la patru paşi de ei, dar ursul era atât de aplecat asupra prăzii, încât nu părea să-l vadă. Nu a îndrăznit să tragă, de teama să nu-l ucidă pe Guillaume, dacă acesta nu era deja 7 mort, a început să tremure, astfel încât el nu mai era sigur de lovitura. Luă o piatră şi a aruncat-o în urs.

Animalul s-a repezit furios împotriva noului său inamic, ei erau atât de aproape unul de altul, ursul stătea pe picioarele din spate pregătindu-se să-l atace, François a simţit instinctiv puşca lipită de pieptul său. Mecanic, el a apăsat cu degetul pe trăgaci: glonţul a plecat.

Ursul a căzut pe spate: glonţul i-a trecut prin piept şi i-a spart coloana vertebrală.

François s-a lăsat de-a buşilea, ţipând s-a apropiat de Guillaume. Acesta nu mai era viu, era un cadavru. Avea oasele rupte, carnea sfâşiată, capul era aproape complet devorat.

Apoi, simţind că a scăpat cu bine, după ce a văzut mişcare de lumini care veneau de pe drum, căci mai mulţi sătenii s-au trezit, el i-a chemat de mai multe ori, indicând unde se afla. Unii ţărani au venit cu armele încărcate pentru că auziseră ţipetele şi focurile de armă. Curând tot satul se afla în livada lui Guillaume.

Şotia sa a venit cu ceilalţi. A fost o scenă oribilă. Toţi care erau acolo plângeau ca nişte copii.

Toţi au făcut ceva pentru ea, în Valea Rhonului s-a făcut o colecta de 700 de franci. François i-a dat trofeele sale, a ajutat-o să vândă în profit pielea şi carnea de urs. În cele din urmă, fiecare a fost dornic să o ajute şi să o salveze de sărăcie.

SFÂRŞIT